

نگر دار کسر پیمان شکوفه	در پد پیمان باستان شکوفه
چمن را میکنند افشان شکوفه	دزم ریز است برستان شکوفه
همی گفت از شته مردان شکوفه	رسید از روضه رخوان شکوفه

بود گلستانه باغ هدایت	
علی مرتضی شاه ولایت	

گرفته سانغ و پیمان نرس	در آمد در نظر زندان نرس
بود چون مردم زندان نرس	گریبان چاک ز دستان نرس
بود هم شش و هم پروانه نرس	چو گل رفته است در کاشانه نرس
بود چون جلوه جانانه نرس	نشوده چشم خود در خانه نرس

که بیند حضرت خیرالنسار را	
گل صد برگ باغ مصطفی را	

چو پیکان خدنگ یار غنچه	نمایان گشت در گلزار غنچه
گرفته دارد بدل بسیار غنچه	برون آورد سر از خار غنچه
نشسته بادل فونبار غنچه	بهم چسبید چون طومار غنچه
زبان بر بست از گفتار غنچه	گرفته روست در گلزار غنچه

<p>نیگوید بکس حال حسن را نهان میدارد از مردم سخن را</p>	<p>نهاده روی بر روی سخن گل بشکر خند بکشوده دهن گل ولی با کس نیگوید سخن گل بود چون از عنوان خونین کفن گل</p>	<p>بهار آید باید در چین گل نشسته سر خرد را بچمن گل بود در حسن بر وجه حسن گل چو لاله چاک کرده سپهرین گل</p>
<p>مگر آغشته از خون حسین است که گلها را همه در باغ شین است</p>		
<p>بود داغ دلش غمها سے لاله سر خود را نیم بر پا سے لاله دل من شد قدح پیما سے لاله توان شد بندہ لاله سے لاله</p>	<p>شگفته در چین گلها سے لاله چو دیدیم چہرہ زیب سے لاله نقادہ در رسم سودا سے لاله نظر کن بر قد و بالا سے لاله</p>	<p>کہ مشعل دار زمین العابدین است کز روشن همه روی زمین است</p>
<p>چو گل گردید و اسن پاک نسین</p>	<p>بر آمد چاک و چالاک شسین</p>	<p>بسی</p>

چو ز گس دگر بیان چاک نسرین گئے سرگرد بر افلاک نسرین ندارد خاطر غمناک نسرین	بود دور از حسن خاک نسرین گئے افتد بروے خاک نسرین بگل گفت از سر اوراک نسرین
--	--

کہ باقر ساکن باغ بہشت است
خدا اورا براسے اورشت است

چو روی گل بود رو سے ریاحین بنفشہ گشت ہندو سے ریاحین صبا گر بگذری سو سے ریاحین چو دیدم رو سے نیکی ریاحین	چمن خوشبو است اند باغ ریاحین نشستہ گل بہ پہلو سے ریاحین شود آگاہ از فوسے ریاحین شدم از جان دعا گوئی ریاحین
--	---

کہ دین جعفر صادق گرفتہ است
دل خود را بگل عاشق گرفتہ است

در آمد از چمن بیرون شقایق برنگ حسن روز افزون شقایق بود چون کاسہ پر خون شقایق چمن را بیکند گلگون شقایق	گرفتہ در چمن مسکون شقایق کہ خوردہ آب از چمن شقایق کہ منزل کرد در مامن شقایق غم دل گفت با چمنوں شقایق
--	---

	<p>کہ دافع موسی کاظم بحبانم ہجر انش پشمان ولفشانم</p>	
<p>چمن را می کند خوشبو بنفشه ز یکسو گل بود یکسو بنفشه چو دید اورا سرا سر مو بنفشه بر بیان کرد گفت و گو بنفشه</p>	<p>دیدم بر کنار جو بنفشه بروے گل نهادہ رو بنفشه بسنبیل میزدند پس لو بنفشه بود زلفت ترا ہند و بنفشه</p>	
	<p>کہ این چشم رضا را خاک پا باد بخاک پاس چشم سرہ سا باد</p>	
<p>بگلشن عنبر افشان است ریجان بروے گل پریشان است ریجان بحدائق مسلمانست ریجان نہال زیب بتانست ریجان</p>	<p>چو انداز گلستان است ریجان سواد خط جلیقان است ریجان گلے از باغ رضوان است ریجان چو بوسے ثوت جان است ریجان</p>	
	<p>کہ سیکو چو تقی مارا امام است بخاک پاسے او مطلب تمام است</p>	
<p>شگفت و رفت در بازار سنبل</p>	<p>سحر بشگفت در گلزار سنبل</p>	

<p>بهرم چسبید همچون مار سنبل چو ریجان ناب زو بسیار سنبل نه بیند با کسی ازار سنبل</p>	<p>بود چون کاکل دلدار سنبل چو ز گس میشود بیمار سنبل شود از عمر بر فرودار سنبل</p>
<p>که میگوید قتی را بنده ام من غلامی میکنم تا زنده ام من</p>	
<p>سحر از پرده رخ نمود سوسن ز سره روی گل اندود سوسن دل دارد غبار آلود سوسن علم برداشت آمد زود سوسن</p>	<p>یر آورد از گلستان دود سوسن ز چرخ نیلگون ناسود سوسن سرفرد بر فلک بیود سوسن بمدح شبه زبان بکشود سوسن</p>
<p>که عسکر باو شاه ملک دین ست امام طیبین و طاہرین است</p>	
<p>گرفته در چمن سنبل صنوبر بشاخ گل بود مائل صنوبر شود آزاد از مشکل صنوبر بود سر سبز در محفل صنوبر</p>	<p>فرونگذاشت پادر گل صنوبر وزان بر باد وارودل صنوبر بباید دولت کامل صنوبر برنگ بنده مقبل صنوبر</p>

<p>چند</p>	<p>که استناده بسر پیکتا به گلزار بود مهدی نادی را طلبگار</p>	
<p>گرفته گرد گل در انجمن خار ولی گشته بدست مرد وزن خار منوده خار چه را در کفن خار اجدا کرده است دور از چین خار</p>		<p>بدون آمد ز پائے نشین خار ندار و ارغوان با یاسمن خار بود هر موسی توان در بدن خار بپایه مردم شیرین سخن خار</p>
<p>• بز ن آتش بخار کاؤنے را که سوز و خار چه و نا صبر را</p>		
<p>چو بوسے گل شنید از باد بلبل ز شوق گل زند فریاد بلبل ز بند گل بکشت آزاد بلبل بمهر سپید و اولاد بلبل</p>		<p>بوصفت گل زبان بکشا بلبل نہان زان کرد از گل یاد بلبل سحر و زوام اگر افتاد بلبل دما دم میکند ارشاد بلبل</p>
<p>شنامی از غلامان علی باش چو بلبل در گلستان علی باش</p>		
<p>۱۰</p>	<p>سن کلام رضی</p>	

<p>دور محیره بطاعت مشغول من شنید این کلمات معقول</p>	<p>هست منقول که یک روز بتول نزد گهواره سبطین رسول</p>	
	<p>ان فی الجنة هنراً بلین لعلی ولزهر او حسین</p>	
<p>بر سر مرامین و دیده می شنید این سخن واضح دید</p>	<p>آن مه هر چه این صوت شنید دیده گهواره که خود می شنید</p>	
	<p>ان فی الجنة هنراً بلین لعلی ولزهر او حسین</p>	
<p>قصه مهد بیان کرد او ادا مهد می شنید و اینست نما</p>	<p>شد سوی سعید عالم زهرا که کسی نیست بظا هر پیدا</p>	
	<p>ان فی الجنة هنراً بلین لعلی ولزهر او حسین</p>	
<p>که خجل از رخ تو شمس و سحر در حق حیدر و شبیر و شبر</p>	<p>گفت با خیر نسا خیر جبرئیل است که میخواند از بر</p>	
	<p>ان فی الجنة هنراً بلین</p>	

اعلیٰ ولزہرا حسین و حسن	
آفرین باد بر این جاہ و جلال	پنکر این مرتبہ حمیہ روزگار
بلبلان حرم قدس وصال	بیسرایند بدین قال و مقال
ان فی الجنت ہنرا بلین	
اعلیٰ ولزہرا حسین و حسن	
اسے ترا بر عمہ عالم تقدیم	فرق کفار و بیخ تو دو نیم
بلبلان حرم قدس یقیم	بیسرایند بدین نظم سلیم
ان فی الجنت ہنرا بلین	
اعلیٰ ولزہرا حسین و حسن	
شہسوار یکہ در از خیمہ کنند	دیورا کرد بقدرت در بند
بت ز بام حرم کعبہ فگند	اوست مستوجب این بیت بلند
ان فی الجنت ہنرا بلین	
اعلیٰ ولزہرا حسین و حسن	
عالم از نور جمال تو جمیل	یافتہ پشتہ ز قوت فیل
ہست مخصوص تو صبر و تعجیل	گفت در شان تو این جبریل

	ان فی الجنّت هنراً بلبن علی ولزہرا وحسین و حسن	
محرمانِ حرمِ علیتین گلرخانِ چمنِ خسلد برین		ہمہ راوردہمین است، ہمین علیہم را پند باوا حزین
	ان فی الجنّت هنراً بلبن علیؑ ولزہرا وحسین و حسن	
گر بہشت ابد کے یہ طلبی با ادب باش زہرے اولی		خاک درگاہ نبی باش و علی یا علی قل لبان عربی
	ان فی الجنّت هنراً بلبن علی ولزہرا وحسین و حسن	
بے ارادت زوی بنوی بہشت بشامت نزد بوی بہشت		نمائند ترارو سے بہشت نخوری آب فوش از بوی بہشت
	ان فی الجنّت هنراً بلبن علی ولزہرا وحسین و حسن	
غرض از دنیا و دین این بیت است		بر سر لوح یقین این بیت است

عروش را نقش نگین این بیت است	همه را نور جبین این بیت است
ان فی الجنۃ نہراً بلین لعلی ولزہرا وحسین وحسن	
اسے ترا کون و مکان زیر نگین خاکروب حرمت و رالعیین	استمانت از شرف عرش برین گفت در شان تو جبریل امین
ان فی الجنۃ نہراً بلین لعلی ولزہرا وحسین وحسن	
ہر کہ آورد بدرگاہ تو را ہ ماچہ گویم مناقب امی شاہ	جعل الجنۃ مشواہ المہ قال جبریل کما قال اللہ
ان فی الجنۃ نہراً بلین لعلی ولزہرا وحسین وحسن	
لینس من شکک فی کل طریق یا علی انت ولی التوفیق	لم یکن دون طریق کطریق یطفیل تو اولاد رفیق
ان فی الجنۃ نہراً بلین لعلی ولزہرا وحسین وحسن	

بجدا سے احد کے لم یزلی	بکلام و بہ بنے و بوسے
کان ما کان خفی و جلی	لعلی و لا و لا و علی
ان فی الجنۃ نہراً بلین	
لعلی و لزہرا و حسین و حسن	
جنت از حب تو حاصل باشد	حب تو زیاد مرا حاصل باشد
صیقل آئینہ دل باشد	قول ہر بندہ مقبل باشد
ان فی الجنۃ نہراً بلین	
لعلی و لزہرا و حسین و حسن	
دست قدرت چو بنا کر کشت	ساخت از عنبر و سارا گل کشت
بر لب و فحش چو تباہے کشت	بر در روضہ ہمین بیت کشت
ان فی الجنۃ نہراً بلین	
لعلی و لزہرا و حسین و حسن	
چون ارم پافت بخوبی تصویر	ہر طرف رفتہ روان چشمہ شیر
کاتب صنع بکاک تقدیر	کرد این بیت مقدس تجریر
ان فی الجنۃ نہراً بلین	

لعلی ولزہرا وحسین وحسن	
ہر کہ ادبوسے نبوت بستنود	ہر کہ افق بہ نبوت بستنود
آدم و نوح و خلیل و داؤد	فی الحقیقت ہمہ سار و این بود
ان فی الجنۃ نہرا بلین	
لعلی ولزہرا وحسین وحسن	
بندۂ آن شہ خیر شکم	اخاک در گاہ حسین و حسنم
ہم در آندم کہ رود جان تنم	مینویسند مراد کفنم
ان فی الجنۃ نہرا بلین	
لعلی ولزہرا وحسین وحسن	
با وجود ہمہ تقصیر و گناہ	چشم بر لطف تو دارم پاشا
نظرے کن بین نامہ سپاہ	آدم تاکہ نسیم روی براہ
ان فی الجنۃ نہرا بلین	
لعلی ولزہرا وحسین وحسن	
سن کلام النسی	
دوش وقت صبحم آمد بگوش جان خطا	کامی رغفلت گشتہ وز شایخ پر رونقا

<p>این عاینخوان که گرمی بود عالم کا نیا</p>	<p>باد حق کن گرفتند کس از عتبات</p>
	<p>یا علی یا ایلیا یا ابو الحسن یا بو تراب حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب</p>
<p>این بود که و بیان ذکر اندر صبح و شام حاملان عرش را نیست ذکر می بر دوام</p>	<p>زیر عرش که بر با صد هزاران احترام عرش حق در ذکر این سماه سیدار و قیام</p>
	<p>یا علی یا ایلیا یا ابو الحسن یا بو تراب حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب</p>
<p>چون ز حبت شد برون از مکر شیطان فعل چونکه بر خوانند این عار شد دعا او چو عمل</p>	<p>آدم خاکی که بد سر دفتر جمع رسول در جهان میگشت اتم زار و گریان بلبل</p>
	<p>یا علی یا ایلیا یا ابو الحسن یا بو تراب حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب</p>
<p>از خدا در خواست طاعت خان کشتی در کشت چونکه بر خوانند این عاراد ز زبان طاعت</p>	<p>نوح پیغمبر دست کافران بت پرست وانندان گریه بخت ناگهان کشتی شکست</p>
	<p>یا علی یا ایلیا یا ابو الحسن یا بو تراب حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب</p>

چونکه ایرایم را در سنجیق کاستن واندران تشویش آتش آن خلیل مهربان	در میان آتش سوزان فکندند کافران این دعا را خوانند تا آتش برود گلستان
--	---

یا علی یا ایلیا یا بواحسن یا بو تراب حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب	
--	--

چون خلیل الله را درنده عرش محمد از قضا راضی شد اسمعیل چون ترا دید	خواست اسمعیل را فریاد کند در روز چونکه بر خوانند این دعا در زمان فرساید
--	--

یا علی یا ایلیا یا بواحسن یا بو تراب حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب	
--	--

بود یعقوب بنی از سحر یوسف در لیل گرچه در سحر آن وقت عمر او شده پانزده سال	چون هلالی شد حقیر و لاغر از پدربکرمال این دعا خوانند تا بنفشه بزم وصال
--	---

یا علی یا ایلیا یا بواحسن یا بو تراب حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب	
--	--

یوسف صدیق اندر چاه زندان چندگاه آخرا از لطف و عطا و رحمت فیض اله	بود در سوز و گداز و تالو افغان و آه از وظیفه این عا در معرشته بادشاه
---	---

یا علی یا ایلیا یا بواحسن یا بو تراب	
--------------------------------------	--

حاجی

حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب

بود ایوب بنی از هجر دنیا مبتلا	کرد صبر و شکر بی هفت سال اندر
کرهما افتاد ویرا اعضای او ستر	چونکه بر خواند این عازق رسیدم آفتاب

یا علی یا ایلیا یا یوا حسن یا یوتراب	حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب
--------------------------------------	----------------------------------

یونس پیغمبر از تقدیر حه دادگر	ماند اندر بطن ماهی آن یعنی برهنه
عاقبت توفیق یزدان گشت دراز	زین عا چون آفتاب از برج جوت آمد

یا علی یا ایلیا یا یوا حسن یا یوتراب	حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب
--------------------------------------	----------------------------------

بود داود پیغمبر باب معنی را کلید	در جهان گشته از دهر لطف برمانی پدید
دید آن ساعت که او را جذب از حق	زین عا اندر کفش عین موم سگشتی صدید

یا علی یا ایلیا یا یوا حسن یا یوتراب	حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب
--------------------------------------	----------------------------------

چون سلیمان بنی را داد یزدان سرور	یا بر ملک و ممالک حشمت و مغری
زنان سبب شد تابع فرمان او و پرور	این دعا را کنده بودی نقش بر گنبدی

	<p>یا علی یا ایلیا یا ابو الحسن یا بو تراب حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب</p>	
<p>صد هزاران اژدها از سحر کردند سی رمانا اژدها سیکشت فرودی جلای برین دعا</p>	<p>بر حکیم اندر موسی قوم فرعون اژدها بهر دفع آن بلاموسی جو افکنده عصا</p>	
<p>سجده حق کرد در ستا ز بار بر کشود مادرش از وی در اندم این عازم بشنود</p>	<p>علیسی مریم چو از مادر بیاید در وجود روی سیمالید بر خاک و تضرع مینمود</p>	
<p>شد پریشان لشکر خیر البشر از هر کنا این دعا خوانند در دم فتح و نصرت یافت</p>	<p>چون محمد و احد با کافران کانداز خیره گردیدند کفار ان ملعون نابکار</p>	
<p>انسیا گر چاکر شاهی بعشقش سر بیازد اناشوی در هر دو عالم سر خود و سر فرزند</p>	<p>یا علی یا ایلیا یا ابو الحسن یا بو تراب حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب</p>	<p>انسیا</p>

اندزین دیرفتا با فقر و درویشی بسیار	این دعا سخنان اگر داری بشاه مودبا
یا علی یا ایلیا یا ابوالحسن یا بو تراب	
حل مشکل سرور دین شافع یوم الحساب	
من کلام شهاب الدین	
مطلع قدرت خدایت علی	زور بادوی مصطفاست علی
آیت شمس و انصافی است علی	صاحب سیف و لاقاست علی
حسرم راز محبتی است علی	
سر و بستان گلشن لا هوت	اسد الله پیشه جبروت
رفته از دیده در گمش ملکوت	باور شرع حاکم ناسوت
از همه پیش پیشواست علی	
پاسے بردوش مصطفیٰ بنهاد	عقل کل را نمود او ارشاد
در خیم بکت و قلعه کشاد	اینچنین رتبه حق بکس داد
عقل مقصود مدعاست علی	
آن شهنشاہ صاحب تکمین	ہست با مصطفیٰ شریک و قرین
دین سخن را شنوز من یقین	او چو شمس است و دیگران پرورین

دره التاج اولیاست علی	
بود در همدان بلند خست	قصدا و کرد و اثر در پر خست
خلق اقی در پد سر یکسر	همه گفتند حیدر است حیدر
پنج دست کبریاست علی	
سدن خلق این عم رسول	باب شتر و سپهر زوج بتول
نبع هفت و چار هر مقبول	حضرت حق و راستوده قبول
سپهر ذات کبریاست علی	
تا که جان ست مع میگویم	چونکه از بندگان بیرویم
نیست جز حب خصلت و فویم	راه آتشه بعدق دل جویم
ناصر جمله انبیاست علی	
در دو عالم بجز تو شاه نیست	غیر ذات مرا پناهی نیست
مثل ماهیچ پرگناهی نیست	خسته و زار و سیاه نیست
رحم بر خستگان بیاست علی	
بس و دیدیم در ره شیطان	غرق گشتم در چه عصیان
شد خطا شد خطا شده نسیم	تو برون آریا شهبه مروان

سخت بیمارم و شفا عبت علی	
بندہ مکترین شہاب الدین	از گلستان مرغی گلچین
شکل گلہ بستہ از نسرتین	نکتہ یاد آمدہ رنگین
ابتدا حمد انتہاست علی	
امین کلام اسد	
در چین شد گل خجل از رنگ خسارتین	پای در گل ماند سرو از فد و رشادتین
ای شدہ شمع فلک خوش افوارہ بر تار	بہر جان شد شمع لعل از تار حسین
تھر پور شعی با بندہ ز افوار حسین	
آفتابی کہ تفاعر مطلع از ایشد	زوی اور روشن چراغ دیدگا ابرار
دوستانرا جان دل زردم بیمار شد	جسم پاکش چون بہ تیغ شمنان از کار شد
شد ہمہ جانہا فدای جسم افکار حسین	
نما شدیم اگر ز حال شنگان کہ بلا	شد فرات خون روان ہر سوزا بہ جسم ما
سخت جان دل دین ماتم بصدن و غنا	یا رویا در شد بخشش مصطفی و مری
ہر کہ شد در کہ بلا سے پر بلا پار حسین	
بہیزید و شمر مردان و دختر پور زیاد	پر تمامی آن سگان سیا و پیدہا

صد هزاران بار لعنت بشما و کرم سید
خون چکد از دیده مردم چون آید

از دو لعل تشنه چشم کربار حسین

سیرود از چشم جانم و بدم خون جگر
دشمن آل بنی آن سگ که هم از سنگ
از جنای آن سگان رویاه و حیلہ گر
با خدا و مصطفایش نیست قاری

آن سیر و راکه باشد در دل انکار حسین

هر که آورد دل بود هر دو فرزند قبول
ناسزا بر خاندان گفتند شستی لفظ قبول
از طواف کعبه جانش طلب حج قبول
چون یزید رویه شد دشمن آل رسول

کوفیان بی وفا شدند اغیار حسین

ی دل از خوناب پده ساز اول
بعد از آن لعنت رسول و صفت اولادش

دل درین ماتم ز دیده ریختن چو آب
شد محمد با علی و فاطمه غمخوار او

هر که بر وجه حسن آمد هوا دار حسین

ما هروی را که منزل آسمان شد از شرف
جو هری کو بود نقد گوهر کان نجف
بود ذات پاک او اگر ز سر من
گو شوار عرش آن در پویشکستن صد

کے بود صندوق آب گل سزاوار حسین

خنده شادی چو در ماه محرم شد حرام
گریه کن ای یوسف لیبتش در غم صبح شام

آنکه فون آل احمد خیت بهر ملک شام | لعنت خلق خدا باد ایران ملعون

کز براسے راحت خود جست از حسین

بیشا پدم بدم از دید جو خون اس | میشود این تم و اندوه و غم محزون اس
زین مصیبت عالمی گردید دیگر کون اس | در ره دین از سر صدق و صفایم چون اس

جو هر جان را روان سازیم ایشا حسین

بہج بند کامل

بند اول

خدا را خانه زاد و مصطفی راجا شنستی	تو ای شیر الہی عروۃ الوثقی فیہ فیستی
از ان گویم ترا انگشتر حق را نگینستی	عطا کردی بسائل خاتم اندر مطایرن
تو با صاحب سز و زینل حدیث کینستی	در ایوانیکہ بہر این غمت پردہ آویزندی
تو گاہش در یارستی گاہی درینستی	بہنگاییکہ بگریزند از دور نبی یاران
رسن در گرونت بنزد تو جیل متینستی	کشی از چاہ مغرب نو فرشیہ باں تو
تو کا اللہ خدا را بندہ جان فرینستی	بیک تحریک لب صمدہ را اندر سخن آوی
تو دانائی علم اولین آخیرینستی	سعاذ اللہ نیکویم کہ در دم را نیندانی
کہ باب علم و علم وجود و رحمت ہدینستی	ہمیدانم کہ سیدانی و ہم در مان ہروردی

بحق آنکه او را بنده بود سابقاً از	بحق آنکه او را بعد رحلت جانشینی
-----------------------------------	---------------------------------

امیر المومنین پسند در محنت گرفتارم	با عجز و پند الهی گره بگشاید از کارم
------------------------------------	--------------------------------------

بند دوم

<p>پس هر مجرب و جوهر و ماه فیض احسان خدا بر فضل تو دیگر نخواهد هیچ برمانی خلافت بر تو و اولاد و امجادت نساست در بیع از اهل شریک کاندان بیگانه محشر تو بر هر نبوت پانہی از عزتت مردم جفا با دیدی از دوتان بجان حال عالم تویی نور خدا و سن لعالم خاک ناچیزی نقیبان رو بر تابند کارم نیست با ایشان نظام و سر را ایند محول کرد بر رایت بدر گاه تو رو آورده ام از خالص خلعت</p>	<p>خدا را یا علی دست و رسول خدا جان چو ره تحریف را افتاد در آیات قرآنی گذشته تا از انج نامم محبوب سبحانی با جماعت غلط کردند باطل حکم بزوالی مقدم بر تو دارند آه جانمی اول نشان نه چندی سر از فرموده سبوت ربانی شما سن کی تو انم قدر جاہت ایشان ہی زندان گویم گاه دشواری و آسانی تجلی تیغ برگ از جان و از اما نخبانی ضرورت نیست عرض جودم که سیدانی</p>
---	--

امیر المومنین پسند در محنت گرفتارم

با عجازید اللہی گره بکشای از کام

بند سوم

می افراشت یزد و خمیر افلاک خضرانی
 که در دست نقش مصطفی او این و تقصاتی
 رسالت را نمائندی در جهان تاریکی
 خدایا مثل سبک مصطفی از نفس تنهایی
 نه بند و تلووار چرخ باب حسن نیالی
 که پنهان او چو پیدای برآباد شد تو نیالی
 محمد هر که امولا بود آثر او مولا سائے
 ز موابی کند هر قطره عمانے و دریائی
 بیغبار در هم و غم زین تاب شکیبائی
 بشوق اسن و شکشا و غربت راتنالی

نبودی که ترا در خلق عزم محال برائی
 سلونی بوسه سبزه اگر گفته بجا گفتی
 نمی خفتی اگر بر فرش احمد در شب هجرت
 ترا که نافریدی جهان یزدان بهیستا
 کشودی باب خیمه را بان قوت که از پر
 حدیث صحخره در راهیب مبرهن کردی مستی
 جزا چون شرط را لازم بود و انم که در عالم
 توئی آن قلزم حمت که چون جوشن نیالی
 شهادتی که چون سیاه جانی بی سکون دارم
 نخواهد چکس و ری اهل و سن و لشکی

ایر المومنین پسند در غربت گرفتارم
 با عجازید اللہی گره بکشای از کام

بند چهارم

محمد را بجان مال و دست و دل و دگراری
 باین آن لوا پیش از تو احمد و او خیر
 اساس بن احمد کشیدی که این رفعت
 بودی بجن رسد تنها و برگردی بفرود
 نسویدی چه به چون بگردان سجد او پان
 قضاگر با قدر در صورت تیر و مکان باشد
 خدا و مصطفی بهر خلافت برگزیدند
 زرمی و رجم حاصل باز داری دشمن خود را
 همیدانی تو ای باب علوم احمد مثل
 توکل بر خدا و مصطفی و عیترتش دارم

جهان با ترا در عیبتش یابد جهاننداری
 که تا ثابت کند معنای کراری فراری
 تو از اگر نیکروی بدست عدل مازنی
 چنین کس را نزد در لشکر اسلام سارنی
 زلفت آنی زایم تو چون آنان بختاری
 توئی این سهم را نابل توئی این قوج را تازی
 تعالی اللہ تعالی اللہ تو مختار و مختاری
 جنایات معاند را بدیل عفو ستاری
 که حرف آید ترا تالیب فرط غم بد شواری
 نخواهم جز تو و آبا و ابناءیت ز کس یاری

ایر المومنین بسند در محنت گرفتارم
 با عجز دید الهی گره بکشای از کارم

بند پنجم

ترا جبریل تمیز است به گام او ستادی
 محمد از اولی تر بود در فضل و مجدای

انجدر پیکر فضیلت با طول در عرض البعادی
 خدا بر آسمان ناز است بهرین بر مرامادی

بسم الله الرحمن الرحیم

<p>توئی کاندردیرغم بحکم محکم یزدان وجودت یا محجرات ایجاد عالم شد شنایت در لباس اعتراف عجز خویش خبر داری اخلص من اندر خاندان خود تحتیاتی که تا بد جز خدا حصصا افراش شمنشاه تو دانی که زغم خنک عیشت من وگر از ریخ دین دانان شدت انشا بحق واجب یزدان حق احمد سل</p>	<p>بنی فرمود تا میر لور بر هر حاضر و باری بهر اصلی که بی غم تویش در آن نیاید چو آسان نیست هفتسز هر سرورین داری که دارم نغمه بارب از آن چون بلبل شادی فرستم تحفه روح تو با هر راج و غادی درون سینه دارم پیش از غصه چین صادی رسیده کارین ز یک با سر حد بر بادی بحق عزت امجاد تو تا مهدی بادی</p>
---	---

امیر المومنین پسند در محنت گرفتارم
با عجازید اللہی گره بکشای از کارم

ہفت بند عطا

بند اول

<p>السلام اسی پایدات بالاتر از عشق برین باعث ایجاد عالم در دو عالم جز تو نیست در جهان پیش از جهان چون کتاب ام الکتاب</p>	<p>دسی خدرا را خانه زاد و سطرے را جای نشین با کمال بندگی گمیشان رب العالمین ہمچو فور بر آسمان چون کعبہ بر روی زمین</p>
--	--